

15. லோச்சன் விதேஷி	401-425
பால மன்னிப்பு மூன்றாவது ஜீவன்	
16. வேணிமாதவ் ராம் கேலாவன்	426-447
ஜெய் துர்க்கா ஒரு அனாதையின் சாவு	
17. சோனாலால் நேம்தாரி	448-460
பிரச்சனை	
18. ஹேமராஜ் சுந்தர்	461-471
ஒரு அயல் நாட்டான் நம்பிக்கை	
19. லக்ஷ்மி பிரசாத் ராமயாத்	472-477
பள்ளியல்ல, கல்லூரி	
20. பாகுந்தால் பாண்டே	478-483
பாசம்	
21. நாராயண் பந்த் தலோயி	484-494
பூஷன் பீஸ்	
22. பஞ்ஜலால் ராம்தீன் கருண்	495-500
புதிய விழிப்புணர்ச்சி	
23. திம்லாலா மோஹித்	501-507
கடுக்காய் கழி	
24. தர்மானந்த் பண்டு	508-517
துரை மனைவி	
25. அனீதா ஜோய்யப்	518-525
நான் யார்?	
26. கிருஷ்ணலால் பிஹாரி பேகப்	526-537
புரட்சிச் சூரியன்	
27. ஆஸ்தானந்த் சதாசிங்	538-545
நீண்ட விடுமுறை	
28. பிற்சோக்கை - 1	546-559
இந்திர பூஷண் சூர்ய பிரசாத் மங்கர்	
பக்தி நாசம்	
29. ஜயநாராயண் ராய்	560-564
இன்னொரு நம்பிக்கை	
30. பிற்சோக்கை - 2	565-576
கதாசிரியர்கள் பற்றி மாரிஷஸ் ஹிந்திக் கதைத் தொகுப்புகள் மாரிஷஸ் ஹிந்திப் பத்திரிகைகள் மாரிஷஸ் ஹிந்திக் கதைகள் வெளிவந்துள்ள மாரிஷஸ் ஹிந்திய பத்திரிகைகள் முக்கிய இந்திய ஹிந்திப் பத்திரிகைகள்	

முன்னுரை

இந்தியாவிற்கு வெளியே மாரிஷஸ் ஒன்றே மிகப் பெருவாரியான மக்களிடையே ஹிந்தி பரவியிருக்கும் நாடாகும். சாகித்திய அகாதெமி போன்ற தேசிய அமைப்பு அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து மாரிஷஸ் ஹிந்தி கதைகளுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் கதைகளின் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட்ட தீர்மானித்தது. இந்தத் தொகுப்பை வெளியிட்டலாம் என்று சாகித்திய அகாதெமி முன் நான் யோசனை வைத்த போது நம் நாட்டின் மிகப் பெரும் இலக்கிய அமைப்பான சாகித்திய அகாதெமி மாரிஷஸ் தீவின் வரலாற்று, இலக்கிய, கலாச்சார, பொருளாதார, அரசியல் முக்கியத்துவம் கருதி கட்டாயம் இதை வெளியிட ஒப்புக் கொள்ளும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. அப்படியே நடந்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. சாகித்திய அகாதெமி அந்தப் பொறுப்பை எனக்கு அளித்தது. நான் நான்கு முறை மாரிஷஸ் பயணம் மேற்கொண்டபோது அங்கிருந்த இலக்கியவாதிகளிடமும், மாரிஷஸ் சமுதாயத்தினரிடமும் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பை இந்த இலக்கியச் சாதனைக்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள வாய்ப்பாக இது அமைந்ததில் எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. மாரிஷஸின் கதைகளுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் கதைகளின் தொகுப்பை முறையான வகையில் என்னால் வாசுர் முன் வைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது.

சாகித்திய அகாதெமி இதற்கு முன்பும் வெளிநாட்டு மொழிகளின் சிறந்த படைப்புக்களை ஹிந்தி மற்றும் இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்கள் இந்நியாவின் தேசிய மொழியான ஹிந்தியில் எழுதப்பட்ட படைப்புக்களைத் திரட்டி வெளியிடுவது இதவே முதன்முறை என்று கருதுகிறேன். இந்நியாவின் ஹிந்தி பேசும் மக்கள் மாரிஷஸின் ஹிந்தியையும், ஹிந்தி இலக்கியத்தையும் தங்கள் ஹிந்தித் தொடுவானின் ஒரு அங்கமாக முன்பே ஏற்றுக் கொண்டு விட்டனர். இந்த கதைத் தொகுப்பின் வாயிலாக சாகித்திய அகாதெமியும் தன் ஒப்புதலையும் அங்கீகாரத்தையும் முத்திரையாக அதற்கு வழங்கியிருக்கிறது.

மாரிஷஸின் புலியியல் அமைப்பு உலக அரசியலில் அதை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக ஆக்கியுள்ளது. ஆனால் இந்தியவுடன் வரலாறு, சமயம், பண்பாடு, இலக்கியம், இனம், மொழிக் கல்வி, சமுதாயம் ஆகியவற்றில் நெருங்கிய அன்னியோன்னிய உறவுகளினால், இரண்டு நாடுகளுக்கும் இடையே ஆழ்ந்த நட்பு நிலவுகிறது. மாரிஷஸில் பெரு வாரியாக உள்ள ஹிந்துக்கள் இந்திய வம்சாவளியினரே. அவர்கள் சுரண்டப்பட்டது ஒரு வரலாற்றுச் சோகம். இதனை மாரிஷஸின் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் அபிமன்யு 'ஓவங்கள் நிரம்பிய மௌன வரலாற்றில்'

விவரித்திருக்கிறார். கல்கத்தா, சென்னை துறைமுகங்களிலிருந்து இந்திய ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளை ஆடு மாடுகளைப் போல கப்பல்களில் ஏற்றி அனுப்பியதிலிருந்து இந்த வரலாறு துவங்குகிறது. அங்கே கற்களைப் பரட்டினால் கீழே தங்கம் கிடைக்கும் என்று ஏமாற்றி அழைத்துச் சென்றார்கள்.

இந்தியாவிலிருந்து மாரிஷஸ் செல்லும் வழியில் இந்தக் கப்பல்களின் நரக வேதனைககளில் பலர் மாண்டனர். நடைப் பிணமாக மாரிஷஸ் சேர்ந்த எஞ்சியவர்கள் அதை விட மோசமான மனிதத் தன்மை அற்ற சூழலில் வசிக்க வேண்டி வந்தது. அவர்களுடைய அழிக்க முடியாத வாழ்க்கை உத்வேகத்திற்கும், மோசமான சூழ்நிலையிலும் வாழ்ந்து காட்டும் உறுதிக்கும் பின்னால் உறுதுணையாக அவர்களின் மொழி, சமயம், மற்றும் பண்பாடு பற்றிய பற்று இருந்தது. ராமாயணம், துளசி ராமாயணம், மகாபாரதம், கீதை, ஹனுமான் சாலீஸா போன்ற நூல்கள் இருந்தன. அவை அவர்களின் இன்ப துன்பங்களிலும், அடிமைத்தனத்திலும், துயரங்களிலும், பண்டிகைகளிலும், விழாக்களிலும் அவர்களோடு இருந்தன. அவர்கள் போஜ்புரி (ஹிந்தியின் ஒரு வட்டார வழக்கு) மற்றும் ஹிந்தியின் வாயிலாக தங்கள் இந்திய உலகைப் படைத்துக் கொண்டனர்.

இந்த போஜ்புரியும், ஹிந்தியும் பரஸ்பரம் துயரங்களைப் பரிமாறிக்கொள்ளவும், ஒருவருடன் ஒருவர் பழகவும், சமய நூல்கள் பற்றிய கதைகளைக் கேட்டு சமயம், பண்பாடு ஆகியவற்றுடன் இணைந்து நிற்கவும் பயன்பட்டன. இந்த மொழிகள், மாரிஷஸ் வாழ் இந்திய தொழிலாளிகளை ஒரு சமுதாயமாக ஆக்கி வைத்திருந்தன. ஒன்று கூடி தங்கள் மொழி, பண்பாடு, சமயம் ஆகியவற்றைக் காப்பாற்றி வைக்கும் ஆற்றலை அவர்களுக்கு இந்த மொழிகள் அளித்தன.

மாரிஷஸின் வரலாற்றின் துவக்கத்தில் அரசு ஹிந்தி சுற்பிக்க முயற்சி ஏதும் செய்யவில்லை. ஆனால் 1871இல் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் சார்பாக அடால்ஃப் டி-ப்ளெவிட்ஸ் ஒரு விண்ணப்பம் தயாரித்தார். அது ஆங்கிலத்தில் மட்டுமின்றி தமிழ் மற்றும் ஹிந்துஸ் தாளியிலும் தயாரிக்கப்பட்டது. ஹிந்துஸ்தானியில் இந்திய மக்கள் சார்பாக வாதாடியது அதுவே முதல் முறை. 1859இல் மாரிஷஸில் ஹிந்து கோவில்கள் கட்டப்பட்டன. அங்கே பஜனைகள் கீர்த்தனைகள் நடைபெற ஆரம்பித்தன. அத்துடன் ஹிந்தியும் சுற்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இரவில் பொது இடங்களில் கூடி தங்கள் இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வர். தங்கள் மொழி, பண்பாடு, சமயம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பது பற்றி கலந்துரையாடப்பர்.

இந்தப் பொதுக் கூட்டங்களில் போஜ்புரி மொழியில் நாட்டுப் புறப் பாடல்கள் பாடுவார்கள். அப்போது இவர்களின் துயரங்களைக் கூறும் புதிய நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் இயற்றப்பட்டன. தென்னாப் பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியா வரும் வழியில் மகாத்மா காந்தி 1901ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 29ஆம் தேதி மாரிஷஸ் வருகை தந்தார். அவர் கார்போலி ஹிந்தியில் (ஹிந்தியின் நிலை பெறு வழக்கு) சொற் பொழிவாற்றினார். ஆங்கிலேயர்கள் காட்டுமிராண்டி பாஷை என்று குகுவிய ஹிந்திக்கு மரியாதை கட்டியது. அதற்குத் துணிவும், தன்மான உணர்வும் ஏற்பட்டது. போஜ்புரி, ஹிந்தி பக்கம் திரும்பி ஒத்துழைக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

சிறிது காலம் கழித்து மகாத்மா காந்தி, மணிலால் மகன்லால் டாக்டரை இந்திய வம்சாவளியினரிடையே தொண்டாற்ற மாரிஷஸ் அனுப்பினார். அவர் பர்மாவிலிருந்து 1907ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 11ஆம் தேதி மாரிஷஸ் வந்து சேர்ந்தார். மணிலால் தன் சொற்பொழிவுகளை ஹிந்தியிலேயே ஆற்றினார். அவர் 1909ஆம் ஆண்டு "ஹிந்துஸ்தானி" பத்திரிகையைத் துவக்கினார். இதற்குப் பிறகு ஒரு ஆண்டு கழித்து 1910இல் மாரிஷஸில் ஆரிய சமாஜம் நிறுவப்பட்டது. இந்த நிறுவனம் ஹிந்தியைப் பரப்பவுதிலும், கற்பிப்பதிலும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணி ஆற்றியது.

ஆரிய சமாஜத்துடன் சனாதன தர்ம பிரச்சாரங்களும் மற்றும் பிரோபகாரினி சபா (1925), ஆரிய பிரதிநிதி சபா (1925), ஆரிய குமார் சபா (1925) ஆரிய ரவிலேத பிரச்சாரினி சபா (1930), ஹிந்து மகாசபா (1925) ஆகியவையும் ஹிந்தி, ஹிந்து மதம், ஹிந்துப் பண்பாடு ஆகியவற்றின் நீரோட்டத்தை காப்பாற்றி வைத்ததில் ஆற்றிய பங்கு மகத்தானது. இதில் ஸ்வாமி மங்களானந்தபுரி, டாக்டர் சிரஞ்சீவி பாரத்வாஜ், அவருடைய மனைவி சுமங்கலாதேவி, பண்டித் ஆத்மாராம் விஸ்வநாத், ஸ்வாமி ஸ்வதந்த்ரானந்த், பண்டித் காசிநாத் சிஷ்தோ, பண்டித் ராமஅவத் ஷர்மா, சும்வர் மஹாராஜ்சிங், மெஹதா ஜைமினி, ஸ்வாமி விஞ்ஞானானந்த், வேணி மாதோ கதிராம், பூந்நஞ்சம்ம தாஸ் ஆகியோரும் ஹிந்தியை வளர்த்ததில் பெரும் பங்கு ஆற்றினர்.

1935 வரை ஹிந்துஸ்தானி (1909), மாரிஷஸ் ஆரிய பத்ரிகா (1911), ஆரியவீர் (1929), ஓரியண்டல் கெஜட் (1912), மாரிஷஸ் மித்ர (1924), சனாதன தர்மாங்க் (1933) முதலிய பத்திரிகைகள் வெளியாகின. இவற்றில் கதைகள், கவிதைகள் வெளி வந்ததனால் ஹிந்தி வளர்ச்சி பெற்றது. ஹிந்தி இலக்கியம் உருப்பெறத் துவங்கியது. 1935ஆம் ஆண்டு

ஜனவரியில் கையெழுத்து மதாந்திரப் பத்திரிகை துர்க்கா துவங்கப்பட்டது. அது 1938 வரை தொடர்ச்சியாக வெளி வந்தது. இது மாரிஷஸ் ஹிந்தி ஜர்னலிசம் மற்றும் ஹிந்தி மொழி மற்றும் இலக்கியம் ஆகியவற்றிலும் ஒரு புதிய புரட்சியாகும். "துர்க்கா"வின் முக்கியத்துவத்தை இன்னும் மதிப்பிடவில்லை. இதன் ஆசிரியரான சூர்யப்ரசாத் மங்கர் பகத் அவர்களின் பங்களிப்பு பண்டித் மகாவீர் ப்ரசாத் த்விவேதி அவர்களுடையதைப் போன்றதேயாகும். (திரு. த்விதேதி இந்தியாவில் தற்கால ஹிந்திக்கு அரும் தொண்டாற்றியவர் - மொர்).

மாரிஷஸ் ஹிந்தி இலக்கிய வரலாற்றில் 1935இலிருந்து 1968 வரை (விடுதலைக்கு முன்) ஏற்கனவே செயல்பட்டு வந்த அமைப்பு கன்டன் ஹிந்தி பிரச்சாரிணி சபா (1935) முதலியவையும் ஹிந்தி மொழி மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அவற்றை பரப்புவதற்கும் குறிப்பிடத்தக்க தொண்டாற்றின. சூர்ய ப்ரசாத் மங்கர் பகத், பண்டித் உமா ஷங்கர் கிரிஜாவன், பண்டித் சீனிவாச ஜகந்நாத், நேம நாராயண "குருஜி", ஜனநாராயண் ராய், மோஹன் லால் மோஹித், பகத் பந்து, டாக்டர் சிவசாகர் ராம்குலாம், பேராகிரியர் வாசுதேவ் விஷ்ணுதயாள், சோமதந்த பக்கெளரி, பேராகிரியர் ராம்பிரகாஷ் முதலிய ஹிந்தி அன்பர்களும் இத்துறையில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செயல்களை ஆற்றியுள்ளனர்.

இந்தக் காலக் கட்டத்திலேயே ரேடியோ, டெலிவிஷன் ஆகியவையும் துவங்கின. அவற்றில் ஹிந்தி நிகழ்ச்சிகள் ஒலி, ஒளி பரப்பாயின. இந்தநாட்களில் இந்தியாவிலிருந்து யஷ்பால் ஜைன், ராமதாசிங் தினகர், டாக்டர் சிவமங்கல சிங் சமன் முதலிய எழுத்தாளர்கள் மாரிஷஸ்ஸுக்கு விஜயம் செய்தனர். இதனாலும் அங்கிருந்த இளம் தலைமுறையினருக்கு உத்வேகம் கிட்டியது. இந்த கால கட்டத்திலேயே அபிமன்யு அனத் போன்ற மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் தோன்றினர். மாரிஷஸ் விடுதலை பெற்ற பின் (12, மார்ச் 1968) ஹிந்தி மொழி மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சி மற்றும் விரிவாக்கத்திற்கு ஒருமித்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஹிந்தியில் இளம் தலை முறை எழுத்தாளர்கள் பலர் தோன்றினர்.

1970இல் மோகா நகரத்தில் "மகாத்மா காந்தி நிறுவனம்" தோன்றியது. இது ஹிந்தி மொழி மற்றும் இலக்கியம், பொதுப்பிரிவு, இந்தியக் கலை மற்றும் இசை ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியது. மாரிஷஸில் தற்போது பட்டப் படிப்பு வரை ஹிந்தி மொழி மற்றும் இலக்கியப் படிப்பு உள்ளது. விரைவில் பட்ட மேற்படிப்பு துவங்க வாய்ப்புகள் உள்ளன. மாரிஷஸ் பல்கலைக்கழகம் ஹிந்தியில் பி.ஹெச்.டி. பட்டம் வழங்க ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டு விட்டது. மாரிஷஸ்

ஹிந்தி எழுத்தாளரும், விரிவுரையாளருமான டாக்டர் ஹேமராஜ் சுந்தர் மற்றும் டாக்டர் செல்வி ராஜராணி கோபின் இருவரும் முதன்முதலில் பி.ஹெச்.டி. பட்டம் பெற்றவர்களாவர். திருமதி. வினோத்பாலா அருண் தன் ஆய்வேட்டை முடித்து விட்டார். திருமதி. ரேஷ்மி ராம்தனி தில்லி பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வுப் பணி மேற்கொண்டுள்ளார்.

மாரிஷஸில் ஹிந்தியின் வளர்ச்சிக்கிடையில் அதற்கு ஆங்கிலம் மற்றும் பிரெஞ்சுக் சமமான அந்தஸ்தை அளிக்க சத்யதேவ் டேங்கர் தலைமையில் போராட்டம் நடைபெற்று வருகிறது. அங்கே ஆங்கில மற்றும் பிரெஞ்சு மோகம் வலுப்பெற்று வருகிறது. இம்மொழிகளை ஆதரிப்போர் ஹிந்தியை நகரக் சதுக்கச் செய்து வருகின்றனர். இளம் தலைமுறையினர் போஜ்புரிக்குப் பதிலாக க்ரியோலி (கலப்பு மொழி)யை அதிகம் பயன்படுத்துகின்றனர். மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களும், மேலை நாட்டு அநாகரிகங்களும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது. அதன் காரணமாக தன் மொழி, கலாச்சாரப் பற்று குறைந்து வரும் போக்கு காணப்படுகிறது. ஆயினும் இதுபற்றி மாரிஷஸ் ஹிந்தி சமூகம் கொந்தளிப்படைந்திருக்கிறது என்பதும் மறுக்க இயலாத உண்மை. பெரும்பான்மையினராக உள்ள ஹிந்தி சமூகத்தின் கலாச்சாரம், சமயம், ஏன் அவர்களின் இருப்பையே காப்பதிலும். நாட்டு விடுதலையிலும் ஹிந்தி ஆற்றிய வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பங்களிப்பை இன்று ஆட்சி யாளர்களும், மேலாதிக்கச் சக்தி படைத்தோரும் மறந்து வருகின்றனர்.

ஹிந்தி மொழி மறைந்தால் சமயத்தையும், கலாச்சாரத்தையும் காப்பதும் இயலாது என்பதை இங்குள்ள ஹிந்தி சமுதாயம் உணர்ந்துள்ளது. மாரிஷஸில் இரண்டு உலக ஹிந்தி மகாநாடு நடந்து விட்ட போதிலும் ஹிந்தி தன் உரிமையை நிலை நாட்ட போராட்ட வேண்டியுள்ளது. இதற்காக "ஹிந்தி ஆசிரியர்கள் சங்கம்", ஆரிய சமாரஜம், சநாதன தர்மம், ஹிந்தி பிரச்சாரிணி சபா, ஹிந்தி எழுத்தாளர் சங்கம், மாரிஷஸ் சாகித்திய அகாடெமி, ஹிந்தி யூனியன் முதலிய பல அமைப்புகள் தத்தம் வழியில் முயன்று வருகின்றன.

மாரிஷஸின் இந்த ஹிந்தி மொழிப் போராட்டத்தில் இந்திய அரசாங்கமும், இந்திய ஹிந்தி எழுத்தாளர்களும் மிகச் சிறந்த பங்களிப்பு புரிந்துள்ளனர். இந்தியா மற்றும் மாரிஷஸின் கலாச்சார, இலக்கிய, சமய, பொருளாதார உறவுகள் நீடிக்கவும் ஹிந்தி மொழியும், இலக்கியமும் தழைப்பது அவசியம்.

மாரிஷஸில் ஹிந்தி மொழியை காப்பதற்கு காணப்படும் ஆர்வமும், துடிப்பும் இலக்கியப் படைப்பிலும் காணப்படுகிறது.

ஹிந்தியில் படைப்பிலக்கியங்களும். பிரகரங்களும் நானுக்கு நான் அதிகமாகி வருகின்றது என்றே சொல்லலாம். புதிய படைப்பாளர்களும் தோன்றி வருகின்றனர். மாரிஷஸில் ஹிந்தி அன்றாடப் பேச்சு வழக்கு மொழியல்ல. அப்படியிருக்கும்போது இந்த எழுத்தாளர்கள் எப்படிப்பட்ட சமர்ப்பண உணர்வுடனும், மொழிப் பற்றுடனும் ஹிந்தியில் கவிதைகள், புதினங்கள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் முதலியன எழுதி வருகிறார்கள் என்பதை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இந்த மாரிஷஸ் எழுத்தாளர்களுக்கு கவிதை எழுதுவது மிகவும் அதிகமாகப் பிடித்த விஷயமாக இருந்து வந்துள்ளது. இது வரை 110 கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளி வந்துள்ளன. ஆனால் தற்போது கதை இலக்கியத்திலும் மாரிஷஸ் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் முத்திரையைப் பதித்துள்ளனர். இந்திய ஹிந்தி இலக்கியத்தில் அவர்களுக்கு மதிப்பு கிட்டியுள்ளது.

மாரிஷஸ் ஹிந்திச் சிறுகதையின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி பற்றிய வரலாற்றை மாரிஷஸ் மற்றும் இந்திய இலக்கிய வரலாற்றாகிரியர்களும், மாரிஷஸ் கதை இலக்கிய (அல்லது பொது இலக்கிய) ஆராய்ச்சியாளர்களும் கோடிட்டுக் காட்ட முயன்றுள்ளனர்.

புகழ் பெற்ற மாரிஷஸ் ஹிந்தி கவிஞர் சோமதத்த பக்தேளரி 'ஹிந்தி இலக்கிய அறிமுகம்' என்ற தன் நூலில் 'மாரிஷஸ் ஹிந்தி இலக்கியம்' என்றும் அத்தியாயத்தில் 'சிறுகதைத் துறை' என்ற துணைத் தலைப்பில் மாரிஷஸ் ஹிந்திக் கதைகள் பற்றி மிகச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார். ஆனால் அதில் 1969க்கு முற்பட்ட மாரிஷஸ் ஹிந்திக் கதைகள் பற்றி அவர் பேசவில்லை. டாக்டர் லஷ்மி பிரசாத் ராம்யாத் தன்னுடைய 'தி எஸ்டாபிஷ்மெண்ட்' அன்ட் கல்யேஷன் ஆஃப் மாதர்ன் ஸ்டாண்டர்ட் ஹிந்தி இன் மாரிஷஸ் (1985)' என்கிற தன் ஆய்வேட்டில் (1985) மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறுகதை இலக்கியத்தின் துவக்கத்திலிருந்து 1978 வரை அதன் வளர்ச்சியினை அறிவியல் பூர்வமாக ஆராய்ந்துள்ளார். மாரிஷஸையே சேர்ந்த இரு ஆராய்ச்சி மாணவர்களும் கூட தத்தம் ஆய்வேட்டில் மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறு கதைகளை ஆராய்ந்துள்ளனர். ஒருவர் டாக்டர் மோகன்லால் ஹந்த்யால். இவர் 1980இல் உஜ்ஜயினி பல்கலைக்கழகத்தில் மாரிஷஸின் ஹிந்தி மொழியும் இலக்கியமும் என்கிற தலைப்பில் பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்றார். மற்றொருவர் டாக்டர் பிர்சேன் ஜாகாகிங். இவரும் இதே பல்கலைக் கழகத்தில் 1982இல் ஹிந்திக்கு மாரிஷஸின் பங்களிப்பு என்கிற தலைப்பில் பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்றார். இந்த இரு ஆய்வேடுகளும் இது வரை

நூலாக வெளிவரவில்லையென்றாலும் பல இந்திய ஆராய்ச்சி மாணவர்கள் அவர்களுடைய முடிவுகளை எடுத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

இந்தியாவில் டாக்டர் ஷ்யாமதர் திவாரி ஒருவர் மட்டுமே, மாரிஷஸ் கதாசிரியர் அபிமன்யு அனத் பற்றி பி.எச்.டி. பட்ட ஆய்வேடும், மாரிஷஸ் ஹிந்தி இலக்கியத்தின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் பற்றி டி.விட். பட்ட ஆய்வேடும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.² டாக்டர் திவாரி மாரிஷஸ் சிறுகதை வரலாற்றை விவரித்து அதை மூன்று காலமாக தன் ஆய்வேட்டில் பிரித்திருக்கிறார்.

1. துவக்க காலம் - 1933-1960
2. இடைக்காலம் - 1960-1968
3. புதிய காலம் - முதல் பகுதி 1968-1976

இரண்டாம் பகுதி 1976லிருந்து இன்று வரை

இந்தியாவில் பிறந்து, கல்வி பெற்று தற்போது மாரிஷஸ் பிரஜையாக விளங்கும் மகாத்மா காந்தி இன்ஸ்டிடியூட், மோகா விரிவுரையாளர் திருமதி. வினோத்பாலா அருண் "மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறுகதைப் பயணம்" என்று ஒரு முக்கியமான நூலை எழுதியுள்ளார். அதில் அவர் மாரிஷஸின் ஹிந்தி இலக்கிய வரலாற்றை மூன்று காலங்களில் பிரிக்கிறார்.

1. துவக்க காலம் - 1926-1950
2. விடுதலைக்கு முற்பட்ட காலம் - 1950-1968
3. புதிய காலம் - 1968லிருந்து இன்று வரை

இவ்வகைக்காலப் பிரிவுகளுக்கு ஒரு முக்கிய பத்திரிகையின் துவக்கம் அல்லது அபிமன்யு அனத் போன்ற ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளரின் உதயம், 1968இல் மாரிஷஸின் விடுதலை போன்ற பல அடிப்படைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. மாரிஷஸ்-க்கு 12 மார்ச் 1968 மிக முக்கியமான நாள் என்பது உண்மையே. அன்று தான் மாரிஷஸ் விடுதலை பெற்றது. நாடு விடுதலை பெற்றவுடன் இலக்கியத்தின் கண்ணோட்டமும் மாறுகிறது. ஆனால், பிரேம்சந்த்வுக்கு நிகரான அபிமன்யு அனத் போன்ற ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் சுமார் 200 கதைகள் எழுதியதுடன் தன்னாட்டு கதாசிரியர்களை ஊக்குவித்து நல்ல நிலையில் அவர்களை நிலை நிறுத்தினார் என்பதையும் 'வஸந்த்' பத்திரிகை வாயிலாக பல தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் அளித்து வந்திருக்கிறார் என்பதையும் இலக்கிய வரலாற்றாகிரியர்கள் நினைவில் கொள்ள

வேண்டும். அவர் 61 வயதிலும் துடிப்புடன் செயல்படுகிறார். இன்னும் பிரகரமாகாத அடுத்த ஆண்டு (2000) பிரகரமாகப் போகிற அவருடைய ஐந்து கிறுகதைகள் இப்போது கூட என்னிடம் உள்ளன. அவர் மாரிஷஸ் ஹிந்தி கிறுகதை மன்னர். மாரிஷஸ் ஹிந்தி வரலாற்றாகியவர்கள் அவரை கதைகளின் எண்ணிக்கை, தரம் இரண்டு வகையிலும் மாரிஷஸின் தலை சிறந்த கதாசிரியர், மாரிஷஸ் ஹிந்தி இலக்கியத்திற்கு பெருமை சேர்ப்பவர் என்று கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அவரை கிறுகதையில் புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கி அதன் அச்சாக விளங்கினார் என்பதை ஏனோ கூறவில்லை. மாரிஷஸ் ஹிந்தி புதினம் மற்றும் கிறுகதைத் துறையில் அபிமன்யு அனத்தின் பங்களிப்பு, பிரேம்சந்தின் பங்களிப்புக்கு குறைந்ததல்ல என்பது என் கருத்து. எனவே மாரிஷஸ் ஹிந்தி புதினம் மற்றும் கிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றை அபிமன்யு அனத் அவர்களை மையமாக வைத்து ஆராய்ந்தால் அந்த வரலாறு அதிகப் பொருண்மை பெறுவதுடன் மாரிஷஸ் ஹிந்தி புதினம் மற்றும் கதை இலக்கியத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளையும், அவற்றுக்கு அவருடைய பங்களிப்பையும் தர்க்கரீதியாகப் புரிந்து கொள்வதும் இயலும்.

மாரிஷஸில் ஹிந்தி கிறுகதை இலக்கியம் தோன்றும் முன் பீஹார் முதலிய இடங்களிலிருந்து சென்ற இந்தியர்களிடையே வாய்வழியாக கதை சொல்லி பொழுது போக்கும் பண்பு வளர்ந்து விட்டிருந்தது. ஆனால் இந்தக் கதை வடிவத்திற்கும், மேலை நாட்டு கதை அமைப்புக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏதும் கிடையாது என்று டாக்டர் லக்ஷ்மண பிரசாத் ராமயாத் கூறியிருக்கிறார். சனாதன தர்மம் (1933-42), தர்க்கா (1937), மற்றும் ஜாக்ருதி முதலிய பத்திரிக்கைகளில் வந்தவை மேல் நாட்டு இலக்கணப்படி கதைகளே அல்ல. அவை வெறும் செய்திகள் என்பது அவரது கருத்து. ஆனால் மாரிஷஸ் எழுத்தாளராகிய டாக்டர் முன்ஷீவால்லால் சிந்தாமணி, ஹிந்தி கிறுகதைகளை துவக்கிய பெருமையை இந்தப் பத்திரிக்கைகளுக்கே தருகிறார். அவர் "சனாதன தர்மம்" பத்திரிகையில் 1934இல் வெளியான சூர்யபிரசாத் மங்க் பகத்தின் "விளாஷ்" என்ற கதையே மாரிஷஸின் முதல் கதை என்று அறிவிக்கிறார். ஆனால் மாரிஷஸின் இன்னும் சில வரலாற்றாகிய யக்கனம், ஆராய்ச்சியாளர்களும் இந்த முடிவை ஏற்பதில்லை அவர்கள் வெவ்வேறு கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளனர். டாக்டர் மோகன்லால் ஹர்தயால் தம்முடைய "மாரிஷஸின் ஹிந்தி மொழியும், எழுத்தாளர் களும்" என்னும் ஆய்வேட்டில் வலி முகம்மத் அவர்களின் "பேசாக் குருவிகள்" (1922) என்ற கதையை மாரிஷஸ் ஹிந்தியின் முதல் கதை என்று கருதுகிறார். ஆனால் இதன் பிரகரகர்த்தரை அவரால் கண்டுபிடிக்க

முடியவில்லை. அவ்வாறே போகிரியர் வாகுதேவ் விஷ்ணு தயால் அவர்களின் கருத்துப்படி லாகூர் பத்திரிகையான நிர்ஜில் 1933-34இல் வெளியான லாயில் என்ற கதையே மாரிஷஸின் முதல் கதை.⁷ ஆனால் இதற்கும் ஆதாரம் ஏதும் கிட்டவில்லை. மாரிஷஸைச் சேர்ந்த வினோத்பாலா அருண் 1981இல் மாரிஷஸ் ஹிந்தி கதைகள் பற்றி எழுதிய ஆய்வேட்டில் பண்டிட் தாரகேஷ்வர்நாத் சூர்வேதி 'மாரிஷஸ் ப்ரவாகி' எழுதிய 'இந்தோ' என்ற கதையை முதல் ஹிந்திக் கதை என்கிறார். இது 'சனாதன தர்மம்' பத்திரிகையின் டிசம்பர் 1933 இதழில் வெளிவந்தது. டாக்டர் பீர்சன் ஜாகாசிங் அவர்களும் தமது ஆய்வேட்டான "ஹிந்திக் மாரிஷஸின் பங்களிப்பு" என்னும் நூலில் இந்தக் கதையையே ஹிந்தியின் முதல் கதை என்று கூறுகிறார்.⁸ ஆனால் வினோத்பாலா அருண் 1997இல் தமது ஆய்வேட்டை நூலாக வெளியிட்ட போது தன் முந்தைய கருத்தை மாற்றிக் கொண்டார். அவர் தன் ஆராய்ச்சியில் "இந்தோ" கதையின் எழுத்தாளர் மாரிஷஸ்வாகியே அல்ல என்பதையும் அவர் சமயத் தொண்டைக்காக இந்தியாவிலிருந்து வந்து போய்க் கொண்டிருந்தவர் என்பதையும் கண்டிபிடித்தார். அவர் தன் பெயருடன் "மாரிஷஸ் ப்ரவாகி" (மாரிஷஸ் வாழ் இந்தியர்) என்று எழுதுவது வழக்கமாம். மாரிஷஸின் முதல் ஹிந்திக் கதை என்னும் போது அது மாரிஷஸ்வாகியாலேயே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதுவது இயலாது. எனவே அவர் மாரிஷஸிலேயே பிறந்த பண்டிட் ஜெயபிரகாச சர்மாவின் கதையான "தாரா" (சனாதன தர்மம்) 23 பிப்ரவரி, 1934இல் வெளியானது)வை ஹிந்தியின் முதல் கதை என அறிவித்தார்.⁹ இந்த திருத்திய கருத்தை ஏற்படுத்த சரி என்பது என் கருத்து. ஏனெனில் அவர் தான் ஏற்கனவே நிறுவிய கருத்தைப் புதிய கண்ணோட்டத்துடன், புதிய சான்றுகளுடனும் பரிசீலித்து திருத்தியிருக்கிறார். அத்துடன் பால்-இ-வர்தீனியின் ஹிந்தி கருக்கம் (1926-27), "கண்ணீர் ராணி - தூர்ப்பாக்கிய வாழ்வின் கதை" (மாரிஷஸ் மித்ர. 19 டிசம்பர் 1928, ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை) ஆகியவற்றை ஹிந்தியின் முதல் கதை என்னும் கருத்துக்களையும் மறுத்திருக்கிறார். வினோத்பாலா அருணின் புதிய கருத்துக்கள் பற்றி மாரிஷஸின் ஹிந்தி எழுத்தாளர்கள் இன்னும் விவாதிக்கவில்லை. எனவே இதற்கு சார்பாகவும், எதிராகவும் அமையும் கருத்துக்களை இப்போது விவரிக்க இயலாது.

மாரிஷஸ் ஹிந்தி கிறுகதையின் துவக்க காலத்தில் அதாவது அபிமன்யு அனத் அவர்களின் எழுத்துக்கு முன்பு ஹிந்திக் கிறுகதை இலக்கியம் பிறந்து விட்டதுமன்றி அவரைப் போன்ற எழுத்தாளர்கள் உருவாகுவதற்கு ஏற்ப சூழல்களும் உண்டாகி விட்டது. பிரேம்சந்த்

ஹிந்தி சிறுகதை இலக்கியத்தில் பிரவேசிக்கும் முன்னரே இங்கும் (இந்தியாவிலும்) ஜெயஷங்கர் பிரசாத், சந்திரதர் ஷர்மா "குலேரி" ஆகியோர் அந்தத் துறையில் வந்து விட்டனர். "சாஸ்வதி", "இந்து" ஆகிய பத்திரிகைகள் ஹிந்தி சிறுகதைகளை வெளியிட்டு வந்தன. மாரிஷஸின் ஹிந்தி சிறுகதை இலக்கியத்தின் துவக்க காலத்தில் "சனாதன தர்மாங்க்" (1935-35), ஆர்ய பத்ரிகா (1924-40), ஜாக்ருதி (1939-45), வர்த்தமான் (1953-54), மஜ்தூர் (1953-54), மஜ்தூர் (1956-61) முதலிய ஹிந்தி பத்திரிகைகளில் சுமார் ஐம்பது கதைகள் வெளிவந்தன. அவை மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு உறுதியான அடித் தளம் அமைத்து விட்டன.¹⁰ இந்தக் காலத்தில் இருந்த கதாசிரியர்கள், ஆங்கில அடிமைத் தனம், சுரண்டல், கொடுமைகள் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி எதையும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் ஏற்படுத்தவில்லை. பிரேம்சந்த் அவர்களுக்கும் இது நடந்தது. அவருடைய "ஸோஜே வதன்" கதைத் தொகுப்பின் தேச பக்திக் கதைகளின் காரணமாக ராஜ் துரோக கதைகள் எழுதியதாக அவரை ஆங்கிலேய கலெக்டர் மிரட்டி கடும் தண்டனை தரப்படும் என்று எச்சரித்தார். எனவே அவர் தன்ப்ராய் என்ற பெயரைப் பிரேம்சந்த் என்று மாற்றி வைத்துக் கொண்டு காத்ஜீ ஒத்துழையாமை இயக்கம் துவங்கும் வரை அரசியலை விட்டு சமுதாய வியல் பற்றிய கதைகளையே எழுதி வந்தார். மாரிஷஸின் நிலைமை இந்தியாவை விட மோசம். மாரிஷஸ் ஒரு சின்ன தீவு. ஜனத் தொகை நில லட்சங்கள் மட்டுமே. இந்தியாவைப் போன்ற படித்த வாக்கமோ, காத்ஜீயைப் போன்ற தேசியத் தலைவர்களோ இல்லை. மாரிஷஸ் வாழ் இந்தியர்கள் மத்தியில் அரசாங்கத்தின் அச்சுறுத்தல் மிக அதிகமாக இருந்தது. மக்கள் போலீஸ், வழக்குகள் பற்றி மிகுந்த பீதி கொண்டு இருந்தனர் என்று இந்தநிலையைப் பற்றி மாரிஷஸைச் சேர்ந்த பண்டித் விபிந்தயாள் கூறுகிறார்.¹¹ இதனாலேயே ஆர்ய பிரசாத் மங்கர் பகத், "இந்திர பூஷண்", "ஜவாலாமுகி", "தினேஷ் சந்திர பகத்", "தீப் பொறி", "பிரபோத சந்திரன்" முதலிய பெயர்களாலும், நேம நாராயண குப்தா, "கேசவ்தேவ்" என்ற பெயராலும், முனிஷ்வர்லால் சிந்தாமணி "முஷேச்சந்திரர்" என்ற பெயரிலும் கதை எழுதினர். சில புனை பெயர் களின் அசல் பெயர் இன்னும் தெரியவில்லை.

துவக்க கால இந்தக் கதைகளில் சமுதாயத்தின் உணர்ச்சியற்ற நிலை, மூட நம்பிக்கைகள், கெட்ட வழக்கங்கள், முரண்கள், ஆகிய வற்றை வெளிக் கொணர்ந்து சமுதாயச் சீர்திருத்தம் செய்யும் தன்மை முக்கியமாகக் காணப்படுகிறது. "தாரா" கதையில் ஒரு விதவையின் மறுமனத்தினால் வரும் தீய விளைவுகள் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

"பிரமாணன்" கதையில் பாரம்பரிய பிரமாணனின் சிறப்புகளை ஆதரித்துப் பேசப்பட்டுள்ளது. "சுபாஷினி" கதையில் ஆர்ய சமாமம் மற்றும் பாரம்பரிய ஹிந்து குடும்பம் இரண்டுக்கும் உள்ள திருமணத் தொடர்பு சம்பந்தமான கருத்து வேற்றுமைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. "அவன் போய் விட்டான்" என்ற கதை ஹிந்து குடும்பங்களில் சொத்துக் களைக் கைப்பற்றுவதற்காக அனாதைக் குழந்தைகளைச் சுரண்டுவதை உள்ளது உள்ளபடி விவரித்துள்ளது. "வினாஷ்" கதையில் ஆர்ய சமாமம் மற்றும் சனாதன ஹிந்து மதம் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றுபவர்களிடையே போராட்டம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதில் கோவிலில் சிவலிங்கத்தைத் திருடும் ஆர்ய சமாம ஜகணவன் ரயில் தண்டவாளத்தில் அடிபட்டுச் சாகிறான். "துர்க்கா" (1935-38) கையெழுத்துப் பிரதியில் வெளிவந்த கதைகளிலும் இந்த மாதிரியான கருத்துக்களும் உணர்வுகளும் காட்டப்பட்டுள்ளன. "ஏழைக்கு யாருமில்லை" கதையில் ஏழை, பணக்கார வேற்றுமையைக் கேலி செய்து எழுதப்பட்டுள்ளது. "ஆதி காதல்" கதையில் ஆதிகால ஆண், பெண் உறவு உளவியல் ரீதியாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. "ஒரு இந்தியக் கூலியின் சோகக் கதை" என்ற கதையில் கலுவலா குற்றம் ஏதும் செய்யாமல் சிறை செல்கிறான். அவன் மனைவி தற்கொலை செய்து கொள் கிறாள். "என் பாட்டி" என்ற கதையில் ஆங்கில முதலாளிகள் இந்திய தொழிலாளர்கள் மீது செய்யும் கொடுமைகளும், இந்தியக் கூலிகளின் பரிதாபகரமான நிலையும் நெஞ்சைத் தொடும் வண்ணம் விவரிக்கப் பட்டுள்ளன. ஜகுவாவின் தாய் இறந்து போகிறாள். சுவக் கோடிக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியாமல் பழைய துணிகளால் அவள் உடலை மூடி அடக்கம் செய்கிறான். உடனே வேலைக்குப் போக வேண்டியவனாகி விடுகிறான். "ஆஹு-திகன்" கதையிலும் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் மீது செய்யப்படும் கொடுமைகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் அவர்கள் ஹிந்துக்களை எரித்து சாம்பலாக்குதல், அவர்கள் வீட்டுப் பெண்டிரின் கற்பைச் சூறையாடுதல் போன்றவை அடங்கும். இந்தக் கதையில் அஜீத் சிங், ராமு என்னும் இரு ஹிந்துக்கள் கொடுமைக்கார ஆங்கிலேயர்களைக் கொன்று விட்டு தூக்கு மேடை ஏறுகிறார்கள். பழி வாங்கிய திருப்தி அவர்களுக்கு. பிரேம்சந்தும் இவ்வாறு ஒரு கதை "கூத்ரா" என்ற பெயரில் எழுதியுள்ளார். 1926 ஜனவரி மாத "சாந்த்" பத்திரிகையில் அது வெளிவந்தது. இந்தக் கதையில் வரும் கிராமியக் கதாராசு கௌரா ஒரு ஆங்கிலேயனிடம் போக வேண்டி வருகிறது. ஆனால், அவள் அந்த காமுகனின் மனத்தை மாற்றி விடுகிறாள். ஆனால், அவள் கணவன் அதை நம்ப மறுக்கிறான். இறுதியில் இருவரும் நீரில் மூழ்கி மடிக்கின்றனர்.¹² "விமலா" என்னும் கதையில் விமலாவுக்கு மறு

மணம் நடைபெறாமற் போகவே அவள் வேகியாகி விடுகிறாள். "மணம் அல்ல, மரணம்" என்ற கதையில் பாலய விவாஹத்தின் தீய விளைவுகளும், மாரியார் கொடுமைகளும் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இந்த காலத்தைச் சேர்ந்த மூன்றாவது பத்திரிகையான "மாரிஷஸ் ஆர்ய பத்ரிகா" (1924-40)வில் ஜயநாராயன் ராமின் மூன்று கதைகள் வெளி வந்தன. அவை "ஆனந்தத்தை நோக்கி", "ஆசீர்வாதம்", "இன்னொரு நம்பிக்கை" ஆகியவை ஆகும். இந்த மூன்றிலும் சமுதாயத்திற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மாரிஷஸ் ஹிந்து சமுதாயத்தில் நிலவிய கெட்ட பழக்கங்கள், ஜாதி பேதங்கள், கலப்பு மணம், பலதர மணத்தின் தீய விளைவுகள் ஆகியவை இவற்றில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

"ஜாக்ருதி" (1939-45)யில் சுமார் 17 கதைகள் வெளிவந்தன. இவற்றை எழுதிய எழுத்தாளர்கள் முற்றிலும் புதியவர்கள். முதன்முறையாக எழுதியவர்கள். ஜாக்ருதி ஆர்ய சமাজத்தின் வாராந்தரப் பத்திரிகை. எனவே இதில் எழுதிய எழுத்தாளர்கள் மீது ஆர்ய சமஜ இயக்கம், அதன் பழக்க வழக்கங்கள், சீர்திருத்தங்கள் ஆகியவற்றின் தாக்கம் இருப்பது இயல்பு. "தர்ப்பன்" (பண்டித் யது நந்தன் ஷர்மா) என்ற சிறுகதையில் நாட்டுக்காக உயிர்த் தியாகம் செய்யும் கதை கூறப்பட்டுள்ளது. "சங்கராந்தி" (ஜாதி சேவக்) என்ற சிறு கதையில் ஆங்கிலேயரின் புது வருடத்தைக் கொண்டாடாமல் "சங்கராந்தி"வைக் கொண்டாடும் கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது.

"ஏழமையின் கதை"யில் வரட்சினை கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

"சிப்பிப் பை"யில் கொடையின் பெருமை பேசப்படுகிறது.

"வந்தம்மாள்" (1953-54) வாராந்தரி. இது ஒரு வருடமே வெளிவந்தது. இதில் முன்வந்தவரால் சிந்தாமணி "முனேஷ்சந்திரர்" என்னும் புனை பெயரில் நான்கு கதைகள் எழுதினார். அவை "லட்சியத் தந்தை", "பிணகுடி", "செய்வதறியாத பெணை", "தர்மவீரரின் தாராளம்" என்பவை ஆகும். லட்சியத் தந்தையில் ராணா பிரதாப் மற்றும் சுபாஷ் சந்திர போஸின் புகழ் பாடப்பட்டுள்ளது. அவருடைய மற்ற கதைகளும் அறிவுரை கூறுபவையாகவும், லட்சிய வாத்தையை முன்வைப்பதாகவுமே உள்ளன. 1957ஆம் ஆண்டு வெளி வந்த மஜ்தூர் பத்திரிகையின் மூன்று இதழ்களில் வந்த மூன்று கதைகளில் இனப்பழம் துன்பமும் தலிங்க முடியாதவை என்பதும், பெண்ணுக்கு அழகு வீட்டோடு இருப்பது என்பதும், மது மிக தீயது என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறுகதை இலக்கியத்தின் துவக்க காலத்தில் சுமார் முப்பது எழுத்தாளர்கள் ஏறத்தாழ ஐம்பது கதைகள் எழுதியுள்ளனர். இவற்றில் பலர் புனை பெயராலும் எழுதியுள்ளனர்.

பிற்பாடு சிலரின் இயற்பெயர் தெரிய வந்துள்ளது. இவர்களில் சூர்ய பிரசாத் மங்கர் பகத், நேம நாராயண் குப்தா, சோமத்தத் பக்கௌரி மற்றும் டாக்டர் முன்ஷ்வர்லால், சிந்தாமணி முக்கியமானவர்கள். இந்தக் கதைகள் யாவும் மாரிஷஸின் ஹிந்திப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இவ்வாறு இந்நியாவைப் போன்றே மாரிஷஸிலும் பத்திரிகைத் துறை, ஹிந்தி சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு மகத்தான பங்களிப்பு புரிந்துள்ளது. இந்நியாவில் எல்லாத்துவக்க கால சிறுகதைகளும் பத்திரிகைகளில்தான் தந்தை) காலத்தில் 27 ஹிந்தி பத்திரிகைகள் வெளி வந்தன.¹³ அதன் பின் "சரஸ்வதி", "இந்து", "மர்யாதா", "மாதூரி", "சாந்த்" ஆகிய ஹிந்தி பத்திரிகைகளில் பல கதைகள் வெளி வந்தன. ராமச்சந்திர சுக்லா இந்நிய ஹிந்திக் கதைகளின் மூன்றாவது எழுச்சி (1918 இலிருந்து)யில் எட்டு இலக்கியப் போக்குகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை கதாமுகி (1920-21) ஹிந்தி பத்திரிகையில் வெளிவந்த கதைகளை அடிப்படையாக வைத்தே கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இந்நியா, மாரிஷஸ் இரண்டு நாடுகளிலுமே பத்திரிகைகள் ஹிந்தியின் கரிபோலி வழக்கை உரைநடை மொழியாக நிறுவி, அதில் சிறுகதை இலக்கியத்தை ஒரு முக்கிய இலக்கியப் பிரிவாக வளர்த்து விட்டன. இந்நியாவில் ப்ரஜபாஷை வழக்கே காவிய மொழியாக இருந்தது. ஆனால் உரைநடையும், சிறுகதையும் கரிபோலி வழக்கில் தோன்றியது. மாரிஷஸில் இந்நியத் தொழிலாளர்களின் மொழி போஜ்புரி ஹிந்தி. ஆனால் அங்கேயும் கதை கரிபோலியிலேயே எழுதப்பட்டது. இதற்கு வேறு சில காரணங்களும் இருந்தன. மாரிஷஸில் போஜ்புரி வெறும் பேச்சு வழக்கு மொழியாகவே இருந்தது. அதற்கு எழுத்து வழக்கு கிடையாது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பத்தாண்டு களில் கரிபோலி விவகாரம் தோன்றியது. இந்நியா விலிருந்து பல தலைவர்களும், நூல்கள் மாரிஷஸ் வந்தனாலும் மாரிஷஸில் இலக்கியப் படைப்பு தோன்றியபோது கரிபோலி ஹிந்தியே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மொழியாக இருந்தது. இவ்வாறு மாரிஷஸில் போஜ்புரியின் நிழலில் கரிபோலி ஹிந்தி தோன்றி வளர்ந்தது. எந்த விதமான மொழிப் புரட்சியும் இன்றியே அது சிறுகதை மற்றும் மற்ற இலக்கியப் பிரிவுகளின் படைப்பு மொழியாகி செங்கோலோச்சத் துவங்கியது.

மாரிஷஸின் இந்த துவக்க காலக் கதைகளில் இந்நியாவின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் தாக்கம் ஆழமாக இருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப மூன்று பத்தாண்டுகளில் இந்நியாவிலிருந்து பல சமூக சேவகர்களும், சமயப் பணி ஆற்றுவோரும், சமயப் பெரியோர்

களும், கலைஞர்களும் மாரிஷஸ் வந்து விட்டனர். ரவீந்தர் நாத் தாகூர், சரத்சந்திரர், பிரேம்சந்த், மைதிலி ஷரண் குப்தா ஆகியோரின் படைப்பு களும், 'மாதூரி' போன்ற ஹிந்தி பத்திரிகைகளும் மாரிஷஸ் வந்தன. மாரிஷஸின் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் டாக்டர் ஹஜாரிசிங் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாவது பத்தாண்டுகளுக்குள் மாரிஷஸ் வாழ் இந்தியர்கள் இந்தியாவில் நிகழ்ந்து வந்த கலாச்சாரப் புரட்சியினால் மிகுந்த தாக்கம் பெற்றனர் என்று எழுதுகிறார். பழைய தலைமுறையினருக்கு இந்தியா பரத மாதா, கிருஷ்ண பகவானின் பூமி, தமயந்திரம், திரௌபதியும் வாழ்ந்த நாடு, பாலும், தேனும் பெருக்கெடுத்து ஓடும் நாடு என்றிருந்தது. புதிய தலைமுறையினரின் உணர்வுகளில் இந்தியா தாகூர், தயானந்தர், காந்தி, திலகரின் நாடாக மலர்ந்தது.¹⁴ இந்தியாவிலும் இந்தக் கலாச்சார மறுமலர்ச்சி ஹிந்தி சிறுகதை மற்றும் புதினத்தை பாதித்தது. பிரேம்சந்த் இதற்கு ஒரு சரியான உதாரணம்.

சுவாமி தயானந்தரின் கருத்துக்களும், சீர்திருத்தங்களும் கதைகளிலும், புதினங்களிலும் நேரடியாக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பிரேம்சந்தின் ஆரம்ப காலப் படைப்புகளில் ஆர்ய சமাজம் மற்றும் சனாதன தருமம் ஆகியோரின் வாதப் பிரதிவாதங்களும், விதவை மறுமனம், பொருந்தாத் திருமணம், விலைமகள் பிரச்சனை, வாதட்சனை போன்ற பிரச்சனைகளையும் விரிவாகக் காணலாம். மாரிஷஸின் துவக்க காலக் கதைகளிலும் இப்படிப்பட்ட இலக்கியப் போக்குகளைக் காணலாம். இவ்வாறே வறுமை, ஆங்கிலேய நாகரிகம், வெள்ளையர்கள் சுரண்டல் ஆகியவை பற்றியும் இரண்டு நான்கிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சிறு நாடுகளிலும் அன்னிய ஆதிக்கத்தை பிடுங்கியெறிய வேண்டும் என்கிற உணர்வு துவக்க கால இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. இந்த ஒற்றுமைக்குக் காரணம் மாரிஷஸிலிருந்து ஹிந்தி சமுதாயப் பிரேம்சந்தருக்கும் அவருடைய இலக்கியத்தில் வெளிப்பட்ட சமுதாயத் திற்கும் மிக அருகாமையில் இருந்ததே ஆகும். மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறுகதை எழுத்தாளர்களிடம், பிரேம்சந்தின் உணர்வுகளும், கருத்துக்களும், அவர் படைத்த சமுதாயச் சித்திரங்களும் பல வடிவங்களில் முன்னதாகவே சென்றடைந்து விட்டன. எனவே, மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறுகதைகளின் துவக்க கால வடிவம், இந்திய ஹிந்தி சிறுகதைகள் மற்றும் பிரேம்சந்த் கால சிறுகதைகளின் வடிவத்தை ஒத்திருந்தது என்றால் அதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை. இந்தியாவில் தன் மொழி, தன் கலாச்சாரம், தன் நாடு, தன்னாட்சி உணர்வுகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் இரு பத்தாண்டுகளில் விரிவாகப் பரவி விட்டன. மாரிஷஸில் இது தன் மொழி (அதாவது தேவநாகரியில் எழுதும் கரிபோலி

அவர்களைப் பொருத்தவரை தேவநாகரியை) மற்றும் தன் கலாச்சாரம் (அதாவது இந்தியாவின் ஹிந்து கலாச்சாரம்) வரையில் மட்டுமே பரவியது. இந்த உணர்வுகளினால் அவர்களிடையே தங்கள் அடையாளத்தை இனம் கண்டு பாதுகாக்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. இச்சமயத்தில் எழுதப்பட்ட சிறு கதைகளில் இந்தக் கலாச்சாரத்தின் தார்மிக மதிப்பீடுகள், வட்சியங்கள், சீர்திருத்தங்கள், அறிவுரைகள் ஆகியவை முக்கியத்துவம் எவ்வாறென்றும் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ள விரும்பினர். எனவே அவர்களுடைய கதைகளில் சமயம், கலாச்சாரம், மொழி, சமுதாய அமைப்பு, குடும்ப அமைப்பு ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டும் கதை அமைப்புகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன என்று வினோத்பாலா அருண் சரியாகவே கூறுகிறார். இந்த எழுத்தாளர்கள் தமது ஒவ்வொரு கதையிலும் படிப்பவர்களின் சுய கௌரவத்தைக் காட்டும் ஏதாவது வட்சியத்தை வைப்பது வழக்கம்.¹⁵

இந்தக்காலத்து ஹிந்திக் கதை எழுத்தாளர்களின் மொழி நடையில் தவறாகும், இலக்கணப் பிழைகளும் மலிந்திருந்தன. இவர்கள் பெரும்பாலும் பள்ளிகள், கல்லூரிகளில் படிக்காததும், ஹிந்திக் கல்வியுடைய முறையாக இலக்கணத்துடன் பெறாததும் இதற்குக் காரணம். இவர்கள் ஹிந்தி மொழி மற்றும் தேவ நாகரி எழுத்தைக் கற்றுத் தங்கள் பொதுக் கூட்டங்கள், மாலைப் பள்ளிகள், சமயத் தொண்டர்கள், ஹிந்து சன்னி யாசிகள் வாயிலாகத்தான். இது முறை சார்ந்த கல்வி அல்ல என்பது தெளிவு. இவர்கள் தூய்மொழி வாழ்க்கை வேறு ஆகி விடும் போது பட்டார வழக்குகள், மற்ற மொழிகள் கலப்பைத் தவிர்க்க முடியாது போய் விடுகிறது. எனவே மேற்கூறிய தவறுகள் இந்த எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படுகின்றன.¹⁶ துர்க்கா (1935-38) கையெழுத்துப் பிரதியை ஆராய்ந்தால் ஹிந்தி மொழி பற்றி சில அறியப்படாத கூறுகளும், சில முடிவுகளும் வெளிவரும் என்பது என் உறுதியான கருத்து.

சமஸ்கிருதம், ஹிந்தி, ஆங்கிலம் ஆகியவற்றில் பாண்டியம் பெற்றாமலேயே, தமக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்குமா என்று தெரியாமலேயே இந்த ஹிந்தி அன்பர்கள் கரிபோலி ஹிந்தியில் கதை எழுதினார்கள் என்பது ஒரு நல்ல விஷயம்.

திரு. ராமச்சந்திர சுக்லா தான் எழுதிய ஹிந்தி இலக்கிய வரலாற்றின் ஹிந்தி உரைநடை இரண்டாம் கட்ட எழுச்சியில் (1983--1918) ஏறத்தாழ இப்படிப்பட்ட நிலையையே விவரிக்கிறார். அப்போது ஆங்கிலப் படிப்பில் பட்டம் பெற்ற சில எழுத்தாளர்கள் "எனக்கு ஹிந்தி தெரியாதே" என்கிற முன்னுரையுடன் ஹிந்தியில் எழுத ஆரம்ப

மித்த காலம். அவர்களின் ஹிந்தியில் அரபி, பார்ஸி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய வற்றின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்தது. ஆங்கிலச் சிந்தனையுடைய சில எழுத்தாளர்கள் ஆப்டேயின் ஆங்கில சமஸ்கிருத அகராதியை எதிரே வைத்துக் கொண்டு தங்கள் கருத்துக்களை சொல்லுக்குச் சொல் மொழி பெயர்க்க முனைந்த போது ஹிந்தி பின்னங்கால் மிடரியில் பட ஓடி விடும். இதனாலேயே இந்த இரண்டாவது எழுச்சியில் உரைநடை மொழியில் இலக்கணச் சிதைவும், மொழித் தொய்வும் காணப்பட்டன.¹⁷

மாரிஷஸ் ஹிந்தி இலக்கிய துவக்க காலத்தில் ஹிந்தி இலக்கிய இலக்கியத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது. சுமார் 30 எழுத்தாளர்கள் தங்கள் கதைகளால் அதை உறுதியாக்கினர் என்று பார்த்தோம். இதன் பிறகு 1960 இலிருந்து 1968 வரையான காலகட்டம். மாரிஷஸ் கதை இலக்கியத்திற்கும், மாரிஷஸ் நாட்டுக்கும் மிகவும் முக்கியமானது. இந்தக் காலகட்டத்தில் பல முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. முதலாவது அனைவரிலும் ஆற்றல் வாய்ந்த அபிமன்யு அனத் அவர்களின் தோற்றம். இரண்டாவது அநுராக் (1960-61), சமாஜ்வாத் (1960-61), காங்கிரஸ் (1964-67), நவஜீவன் (1960-64) முதலிய ஹிந்தி பத்திரிகைகள் வெளி வந்தன. அவற்றில் புதிய எழுத்தாளர்கள் சுமார் 45 கதைகள் எழுதினர். மூன்றாவது முதன்முறையாக ஒரு மாரிஷஸ் கதாநாயகர் அதாவது அபிமன்யு அனத் நாட்டு எல்லைகள் தாண்டி இந்தியாவின் ஹிந்தி பத்திரிகை யில் தோன்றினார். அவருடைய 10 ஹிந்திக் கதைகள். "அலைகள் முனகின" (ராணி, ஜூன் 1965), "வெற்றி" (சஷ்மா, ஜூலை 1966), "வெற்றிக்கூட்டு" (நவீந்த் டிசம்பர், 1965), "லோனா" (சரிதா, மார்ச். 1966), "பற்றுகோடு" (கஹானி, ஆகஸ்ட் 1965), "வாழ உரிமை உண்டு" (கங்க் - 1, ஜனவரி 1967), "மலையின் மொனம்" (ஆஜ்கல், ஜூலை 1968), "சாரதா அக்கா" (சாப்தாஹிக் ஹிந்துஸ்தான், மார்ச் 1968), "கோலா கலம்" (ஆஜ்கல், ஜூலை 1968) இந்தியாவில் வெளியாயின. நான்காவது ஈசுவரத்த அலிமன் அவர்களின் இரண்டு கதைத்தொகுப்புகள் "ஒரு கனவு" (1967) "புதுக் கதைகள்" (1968) மற்றும் ஆறு கதாநாயகர்களின் முதல் கதைத்தொகுப்பு "புதிய முனைகள்" (1967) வெளியாயின. இவ்வாறு முதல் முறையாக தனியாகவும், கூட்டாகவும் கதைத் தொகுப்புகள் வெளியாக துவங்கின. ஐந்தாவது, அரசியல் துறையில் மாரிஷஸில் பிறந்த சிவசாகர் ராம்குலாம் பிரதமரானார். ஆறாவது 12.03.1968 அன்று மாரிஷஸ் விடுதலை பெற்றது. இவ்வாறு உண்மை யிலேயே ஒரு யுகம்¹⁸ பிறந்தது. அரசியல் விடுதலையினால் மாரிஷஸ் உலக சமுதாயத்தில் புதிய வாய்ப்புகள், கவலைகள், சவால்கள் ஆகிய வற்றுடன் உதயமானது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் பத்திரிகைகளில் ஹிந்திக் கதைகள் மிக அதிகமாக வெளியாயின. பண்டித் தெளவத் ராம் ஷர்மாவை ஆதரிப்ப ராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'அனூராக்' பத்திரிகையில் சுமார் ஆறு கதைகள் வெளிவந்தன. எழுதியவர்கள் அனைவரும் புதியவர்கள். அபிமன்யு அனத் 'ஷப்னம்',¹⁹ அவர்களின் இரு கதைகள் "உடைந்த பதுமை" (ஜூலை, 1960), "கற்பனையும் உண்மையும்" (அக்டோபர், 1960)²⁰ இதில் வெளியாயின. பண்டித் தெளவத் ராம் ஷர்மா ஹிந்தி கற்பிப்பதற்கும், பிரச்சாரம் செய்வதற்கும் தன்னை அர்ப்பித்துக் கொண்டவர். அபிமன்யு அனத் அவர்களை ஹிந்தி சிறுகதைத் துறைக்கு அழைத்து வந்த பெருமை இவரையே சேரும். இவர் மறைந்த போது அபிமன்யு அனத் 'வஸந்த்' (ஆண்டு 6, இதழ் 39) பத்திரிகையில் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தி எழுதியதாவது. "அவர் நாட்டின் முதல் பத்திரிகையான 'அனூராக்' வெளியிட்ட பொது நான் ஏதோ பெரிய எழுத்தாளன் போல கதை கேட்டு என்னை நச்சரித்தார். அவருடைய வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி நான் கதை எழுத வேண்டியதாயிற்று. அதுவே பிரசுரமான என் முதல் கதை. அப்போது பிடித்த எழுத்துப் பித்து, இன்றும் விடவில்லை."²¹ அபிமன்யு அனத் அவர்களின் "உடைந்த பதுமை"யில் காதலும் தியாகமும் உயர் லட்சியமாகப் போற்றப் பட்டுள்ளன. இரண்டாவது கதையில் காதலில் சமுதாயத்திற்கும், தனி மனிதனுக்கும் ஏற்பட்ட மோதல் காட்டப்பட்டுள்ளது. சமாஜ்வாத் பத்திரிகையில் (1960-61) சுமார் ஆறு, ஏழு கதைகள் வெளிவந்தன. ஜே.என். ராய் அவர்களின் "ராஜ் தேவின் வாக்குமூலம்" கதையில் மட்டுமே அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் அரசியல் குறித்து கிண்டல் காணப்படு கிறது. மற்ற கதைகளில் குடும்பம் மற்றும் சமுதாயப் பிரச்சனைகளுக்குச் சில லட்சியவாத தீர்வுகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. காங்கிரஸ் (1964-67) வாராந்தரியில் சுமார் பதினேழு கதைகள் வெளிவந்தன. அதில் ஒன்று கூட அபிமன்யு அனத்தின் கதை இல்லை. ஆயினும் எதிர்காலத்தில் மாரிஷஸ் ஹிந்தி சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு பெரும் தொண்டு ஆற்றப் போகும் இரண்டு எழுத்தாளர்களின் கதைகள் இதில் வெளிவந்தன. இவர்கள் ராம்தேவ் துரந்தர் அவர்களும், டாக்டர் ஈ. ஜகதாசிங் அவர்களும் ஆவர். இவர்களின் கதைகள் முறையே "தலைவர்" மற்றும் "கெளரி" (1967) வெளிவந்தன. ஆக இரண்டு ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர்கள் தோன்றியது. இக் காலகட்டத்தின் இன்னொரு முக்கியத்துவம். கடந்த 15 ஆண்டு களாக கதைகள் எழுதி வந்த பழைய எழுத்தாளரான முனீஷ்வர்லால் சிந்தாமணியின் எழு கதைகள் 'காங்கிரஸ்' பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. இவற்றிலும் சமுதாயமே முக்கியமாகக் காணப்படுகிறது. அதில் பல்வேறு வடிவங்கள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. "நவஜீவன்" (1960-64)